

ΑΔΕΛΦΙΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΛΗΣ.

FRATERNATION

DES PEUPLES D'ORIENT

ΔΕΚΕΒΑΛΟΣ

ΜΕΘΕΞΙΣ

ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ

ΕΙΣ ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ κτλ.

PARTICIPATION

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΝΑ ΠΑΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

DU BRAU SENE AUX AFFAIRES D'ETAT

«Φι πάντων ανοσιότητά τὰ νῦν ἐν τοῖς παρ' ἡμῶν τόποις γίνεσθαι, τὸ μὴ . . . ἐπιτηδεύειν ἄνδρας γυναιξὶ ταῦτα . . . ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων διτι μάλιστα κοινωνεῖτο θῆλυ γένος ἡμῶν τῶν ἀφρόνων γένει.»
Ὡ γὰρ ἴστε, ὦ Ἕλληνες, ὅτι ὁ πλείστον διαφέρετε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τῶ πρὸς τε τοὺς Θεοὺς εὐσεβῶς καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς ὁσίως καὶ πρὸς τὴν πατρίδα φιλοτίμως ἔχειν.»

ΔΙΚΙΑ-ΕΛΛΑΣ

Ἡ ἐκλογὴ τῶν Γερουσιαστῶν τῆς Δακίας ἐληξερῶν πλείστον κυβερνητικῶν ὄντων, ὅτι καθὰ φιλαλήθης πολιτικῆς ἐλεγεί, οὔτε ἀρετὴ πολίτου (virtutea cisa) ἐξαίρεται ἐνταῦθα, οὔτε συναίσεις δικαιομάτων ἀστυκῶν ἐξασκεαί, δικαιομένης τῆς Αὐστρίας ἐνα ὠνήση ὅτι «Δουλείαν καὶ ἀλύτους χρεῖς ὁ λαὸς τῆς Δακίας, οὐχὶ δὲ Σύνταγμα καὶ ἐλευθερίαν»*) Βεβαίως. Ποῦ οἱ ἀνθρώποι τοῦ φιλελευθέρου Τύπου; Πῶς ὁ σύλλογος τῶν Δημοσιογράφων; οὐ ἡ σύνοδος πολιτῶν καὶ αἱ συνδικέψεις; Ἀλλ' ὀφείλομεν σημειῶσαι, ὅτι εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τὸ μέγα, δι' ὃ Κ. Herdan ἐδαπάνησεν 26 χιλ. λίρας, ἐγένετο προχθὲς συνάθροισις κλογέων δημοκρατικῶν, οἵτινες ἐξελέξατο, κατὰ τὸ λέγειν τῆς Presse, τοῦ ἡμιπίσημου τούτου ὄργανου, τοὺς τιμιωτέρους καὶ εὐπολυπτοτέρους πολίτας τοῦ ἄστεος Βουκουρέου.

Ἡσούνταξις τοῦ «Τηλεγράφου» εὐρίσκει τὰ πρόσωπα τῆς Presse ἄξια μὲν ἐμπιστοσύνης, οὐχ ἦττον ὅμως δὲν ἀνοσιμεύεται τὸν Κ. Χριστοφῆν Τερλέντην καὶ τὸν Κ. Ν. Ξανθὸν, ὅτι οὗτοι ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ὦτα ὡς Ἕλληνες μᾶλλον ἢ Ῥωμοῦνοι, καὶ τοὶ ἐπιπολυπτογράφησαν.

Ποῦ ὅμως ὁ κατάλογος τῶν ἀκεραίων χαρακτήρων καὶ προσώπων τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ὡς δημογερόντων;

Περὶ δὲ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκλογῶν, ὑπὲρ ὧν πονοῦμεν, ἀντιτάττομεν μόνην τὴν σιωπὴν ἀπέναντι τῶν κατακράυων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τύπου, προσπαθοῦντος, ἵν' ἀμαυρώσῃ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὡς δῆθεν ἀναισθητοῦντα καὶ τούτου ἢ τυφλωττοῦντα καὶ δωροδοκούμενον ὑπὸ τῶν Κυβερνητικῶν.

*) Românul de la 27 Iuniu 1874.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ἐφημερίς περὶ Αἰγύπτου καὶ τοῦ Σουεζικοῦ Λεῖβήθρου.

(ἀναγγελθεῖσα ἐν τῷ Ἀθηναίῳ Ῥωμουνιστῷ).

(ὑπὸ Θωμᾶ Α. Πασιδίου).

(Κεφ. Θ'. (Ἰδὲ Αρ. 5)).

Ὁβελίσκοι, λέξις Ἑλληνικὴ, παραγομένη ἐκ τῆς Ὁβελίας, εἰσὶ στήλαι τινες κἀθετοὶ τετράγωνοι, ὑψηλαί, κεκαλυμμένοι δὲ ἱερογλυφικαῖς ἔγγραφαις· εἰς σχῆμα ἀλληγορικῶν ἀγαλμάτων· ἅλλοι Ὁβελίσκοι ὠραῖοι τὰς πόλεις τῆς ἀραβίας καὶ νέας Ῥώμης ὡς καὶ ἑτέρας πρωτεύουσας εὐρωπαϊκάς. Ὁβελίσκοι ὅμως οἱ ὀνομαζόμενοι τῆς Κλεοπάτρας, τῆς ὑστάτης ταύτης βασιλείσσης τῆς Ἀλεξανδρείας, καταγίγῃς Ἑλληνικῆς (ὡς καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς δεικνύει Κλεοπάτρα, κλέος τῆς πατρίδος) εἰσὶ δύο, κείμενοι πρὸς τὸ Δ. Ν. τῆς πόλεως τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐνθα ἐξήθησεν ὁ Ἑλληνομάς, μετὰ τὴν πτώσιν τῆς κυρίας Ἑλλάδος, καὶ ἐν ἧ ἔλαμψαν τοσοῦτοι ἀστέρες φιλολογίας, ῥήτορας, ἀστρονόμοι καὶ φιλόσοφοι, οἱ ἰδρύσαντες τὴν περίπυστον Ἀλεξανδρινὴν Σχολήν, ἐν μεταξὺ καὶ γυναῖκες ἀνοσοφαί, ὡς ἀνωτέρω,

Περὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν λαῶν αὐτῆς ἐπαναπαυόμεθα εἰς τὴν ἀπάθειαν καὶ ἀμεριμνησίαν τῶν πνευματικῶν αὐτῆς ἀρχηγῶν, οἵτινες πανταχοῦ καὶ πάντοτε λέγουσιν ὡς καὶ οἱ Διπλωμάται τῆς Εὐρώπης:

«Ayez confiance en la haute sagesse du Sultan, en sa bienveillance pour tous ses sujets de tout culte et de toute religion; l'Europe Chrétienne (sic) n'a pas manqué, elle ne manquera, à l'avenir, d'insister pour que les réformes promises deviennent une vérité.»

Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ὑψηλὴν σοφίαν τοῦ Σουλτάνου, εἰς τὴν εὐμένειάν του ὑπὲρ πάντων τῶν ὑπηκόων του πάσης λατρείας, πάσης θρησκείας. Ἡ χριστιανικὴ Εὐρώπη (πά!) δὲν ἔλειψε, δὲν λείψει, εἰς τὸ μέλλον, εἰς τὸ νὰ ἐπιμείνῃ ὅπως αἱ ὑποσχεθεῖσαι μεταρρυθμίσεις καταστῶσιν ἀλήθειαι.»

Πότε ὅμως; καὶ διὰ ποίων μέσων; οὐδέποτε οἱ Διπλωμάται οὗτοι ἢ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεψήναντο.

Ἐν τούτοις οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς εὐαρεστοῦνται μᾶλλον μὲ τὸ μοναρχικὸν τῆς Τουρκίας πολιτεύμα ἢ μὲ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, διότι ἄλλως ἠδύναντο νὰ ἐπιποθήσωσι τὴν ἐνωσίν των, ὅπως καὶ ἡ Ἐπτάνησος. Πόσον ὅμως παραδοξολογοῦμεν!

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἐφάνησαν παραδοξολογίαί αἱ διαβεβαιώσεις τοῦ συντάκτου τῆς «Ἐλπίδος» γράψαντος.

«Et quand nous disons la Grèce, il ne faut pas oublier que c'est l'Orient tout entier qu'il s'agit, car c'est sur la Grèce que tous les regards des populations Chrétiennes sont attachés, c'est de la Grèce qu'elles attendent le signal et le mot d'ordre.»

Καὶ ὅταν λέγωμεν Ἑλλάδα, δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν ὅτι πρόκειται περὶ ἀπάσης τῆς Ἀνατολῆς, διότι ἐπὶ

ἐφθην εἰπὼν, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλωνος Πατέρες τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὁ Κλήμης, Ἀθανάσιος, Κύριλλος, συγγραφεῖς καὶ ῥήτορες ἀπαράμιλλοι, ὡς καὶ οἱ πανεπιστήμονες Ὀριγένης καὶ ἑτέροι διὰ τὴν ἡλίαν ἀνέτελλον. Εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν ὀβελίσκων ἐκ γρανίτου πορφυροῦρου, 21 μέτρων ὑψηλοῦ, καὶ 2,50 εὐρέος, ἐστὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ ἱερῶν συμβολικῶν γραμμάτων. Ὁ ἕτερος κεῖται ἐπὶ ἀμμόδους γῆς ἐγγὺς τῇ εἰσόδῳ ἁερομίσκου, ὁδηγοῦντος εἰς ἀνάκτορον ψυχοδόμημένον ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας παρὰ τὴν θαλασσίαν ἀκτὴν, ἐξ οὗ ἔμειναν εἰσέτι τινὰ συντρίμματα ἐπιπλέοντα τῷ ὕδατι.

Ἐκεῖ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εὐρίσκειται καὶ ἡ στήλη τοῦ Πομπηίου, ὑψομένη ἐπὶ λόφου πρὸς τὸ Ν. Α., γρανίτης ἐρυθρόχρους ὑψηλὸς 32 μέτρων καὶ εὐρὸς 2 1/2 πρότερον ἔφερον ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἀγάλμα ἀρπαγὴν ἐσχάτως οὐκ οἶδα ὑπὸ τίνος ἢ στήλῃ αὐτῇ ψυχοδομήθη ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ Ἀλεξανδρείας Ποπλίου πρὸς τιμὴν τοῦ Διοκλητιανῶ, ὡς μοιρᾶσαντος οἶτον καὶ ἄρτον ἐν καιρῷ λιμοῦ τοῖς πτωχοῖς πολίταις. Ἡ ἐπιγραφή ἢ διαβλεπομένη πρὸς τὸ δυτικὸν πλευρὸν, νῦν ὅμως περιφραγμένη περιεῖχε τὰ ἑξῆς: «Ἡρὸς τῶν ὁσιωτάτων ἀποκράτορα τὸν πολιούχον Ἀλεξαν-

τῆς Ἑλλάδος διὰ τὰ βλέμματα τῶν χριστιανικῶν λαῶν προσηλοῦνται, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος περιμένουν τὸ σύνθημα, τὸ διατακτικὸν λόγιον.»

Καὶ ὅμως ἂν καὶ οἱ ἀδελφοὶ Ἀρμένιοι, οἱ ἐξάδελφοι Βλάχοι, οἱ ἀνδράδελφοι Σέρβοι καὶ Βούλγαροι μὲ τοὺς κουμπάρους Γραικοὺς καὶ Τούρκους ὑποφέρουν Μοναρχίαν ἀπόλυτον, ὁ ἀρχηγὸς ὅμως τῶν δημοσιογράφων ἔγραψεν ἐν Ἀθήναις τῷ 1863 εἰς τὴν «Ἐλπίδα» „L'Espérance.“

«C'est qu'on se fait des illusions sur les tendances monarchiques du peuple Grec. Il n'a voulu la monarchie qu'en voyant l'impossibilité d'établir la République.»

Tous les Grecs, à très-rare exceptions près, sont républicains et démocrates au fond du coeur: le mot grec aristocratie est absent de notre dictionnaire politique et social, les vieilles moeurs républicains se sont conservés en Grèce, malgré la forme monarchique qu'elle a donnée à son gouvernement... à ses yeux, la monarchie n'est pas un bienfait, mais un mal nécessaire.»

Ἄς συλλογισθῇ καλῶς ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν καρδιογράπτων τῆς «Ἐλπίδος» τοῦ ἀειμνήστου Λεβίδου φράσεων, καὶ ἄς συστήσῃ τῷ λαοφιλεῖ βασιλεῖ τὰ ἀκόλουθα, ἅτινα μόνον ἀντιγράφομεν, οὐχ ὅμως ἐπινοοῦμεν.

«Le souverain est regardé chez nous comme le gérant d'une grande société;... mais le jour où il serait reconnu, que sa gestion compromet les intérêts de la société, la majorité ou l'unanimité des actionnaires a recours au droit de remplacement qu'elle s'était réservé; elle dit à son gérant, aussi poliment que possible, qu'elle peut se passer de ses services.»

Ἄνευροπολοῦσι πολλοὶ ἐπὶ τῶν μοναρχικῶν δῆθεν τάσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Δὲν ἠθέλησεν νοῦτος τὴν

δρεῖα Διοκλητιανῶν, τὸν σεβαστὸν Πο... Ἐπαρχὸς Αἰγύπτου ἀνέστηκεν.» Τοιαύτη ἐστὶν ἡ γνώμη καὶ τοῦ κυρίου Γ. Πεντάκη ἐξ Ἀλεξανδρείας· καλεῖται δὲ Ἀραβιστὶ «Αμοῦδ ἐλ Σαβαρίν». Πρὸς τὸ Νοτιοδυτικὸν τῆς πόλεως πλησίον τῆς στήλης τοῦ Πομπηίου, κεῖνται αἱ κατακόμβαι, δηλονότι βαθῆα τινα ὑπόγειαι ὡς σπηλαία, λείψανα τοῦ ἀρχαίου χριστιανισμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ... Ἔστι δὲ κλίμαξ τριάκοντα βαθμίδων, δι' ἧς καταβαίνουσι εἰς αὐτάς· κατὰ βλέπεται ἰεροσολοιδῆς τι στάδιον, παριστῶν πλείστους ἀγίους ἐπιγραφαῖς Ἑλληνικαῖς. Ὁ θόλος οὗτος ἔχει σχῆμα ναοῦ, ἐνθα διακρίνεται καὶ σταυρὸς ἐξωγραφημένος μετὰ 14 προσκομιδῶν ἀνὰ ἐκάστην γωνίαν, καὶ 4 εἰς τὸ βάθος μετὰ διπλῶν οσιρῶν τὴν μὲν ἐπὶ τῆς δεξ. Βαθύτερον διαβλέπεται θύρα, ἧς ἀνοίγμενης δεικνύεται ἡμῖν κοιλότητές τινες σκοτειναί, ἐνθα εὐρίσκονται μνημεῖα ἱερὰ τε Παναγία, ἐσκαμμένα ἐπὶ βράχου ἐκτεταμένου λίαν. Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ μεγάλου διωγμοῦ κατὰ τοῦ ἀναγεννωμένου Χριστιανισμοῦ ἐπεσφύοντο πρὸς προσκύνειν τοῦ Θεανθρώπου ἸΗΣΟΥ οἱ διάφοροι αὐτοῦ λατρευταὶ πρὸ τοῦ ἐναγκαλισθῆναι τὴν θεῖαν ταύτην λατρίαν οἱ αυτοκράτορες καὶ λαοὶ τοῦ ἀρχαίου Κόσμου.

μοναρχίαν εἰμὴ ὅτε κατεῖδε τὸ ἀδύνατον τῆς ἐγκαθιδρύσεως Δημοκρατίας.

«Ὁ ἀναξ θεωρεῖται παρ' ἡμῖν ὡς «ὁ διευθυντὴς» μεγάλης τινός Ἐταιρείας..... ἀλλ' ὀφείποτε ἤθελε καταγνωσθῆ ὅτι ἡ διοίκησις του διακινδυνεύει τὰ συμφέροντα τῆς Ἐταιρείας, ἢ πλειονοψηφία ἢ ἡ καμψηφία τῶν μετόχων τρέπεται πρὸς τὸ ἐπιφυλαγμένον αὐτῇ δικαίωμα τῆς ἀντικαταστάσεως.» λέγει τῷ Διευθυντῇ ὅσον ἔνεστιν εὐπροσηγόρως, ὅτι δὲν ἔχει χρεῖαν αὐτοῦ πλέον.»

Δελτίον Ἐμπορικο-Πολιτικόν.

Τὸ περὶ συνθηκολογήσεως ἔμπορικῆς ἀπ' εὐθείας τοῦ τόπου καὶ τῶν ἄλλων τῆς Εὐρώπης Κρατῶν Ζήτημα ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς Πρ. Ῥωσ. Αὐστ. ἴσως δὲ καλὴν αὐτῇ τῇ Διεθνείᾳ Συνόδῳ τῶν Βρυξελλῶν, ἐνθα περὶ τῶν 42 Κρατῶν ἀντιπροσωπεύονται, θέλει τεθῆ πρὸς συζήτησιν.

Τὰ Ἀνακτοβούλια τῶν τριῶν τούτων Δυναμῶν ἀπεφάσισαν, καθὰ ὁ «Διπλωματικὸς Ἐκπαιδευτικὸς Σύντομος» λέγει, καὶ τούτου ἕνεκα ἢ εἰς Βιέννην καὶ Ἐρμ ἐπέσχεψις Μ. Δουκῶν καὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βορρᾶ.

Τὴν 1-ην Ἰουλίου γίνεται κλήρωσις τῶν ἐγγείων χρεωγράφων (oblig. domén.) εἰς τὸ Ἰσορ. τῶν Οἰκον. ἀξίας φρ. 2,053,000.

Τὴν 3-ην τοῦ αὐτοῦ κληροῦνται καὶ τὰ τῆς Κρατοῦχος χρεώλυτρα.

Τὴν 20-ὴν Αὐγούστου εἰς Γόδαν γίνεται 30-ῆ κλήρωσις τοῦ δημοκρατικοῦ τῆς Πρωτεύουσας δανείου.

Εἰς τὸ Ἰπ. τῶν Οἰκ. ὡσαύτως δημοπρατοῦνται οἱ ἐπὶ τῶν πνευματευδῶν ποτῶν φόροι.

Τὰ δημοκρατικὰ εἰς στάσιν· περιμένονται ὅμως ἐξ Εὐρώπης εἰδικοί ἀπεσταλμένοι κατ' αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἄς μὴ βιασθῶσιν εἶδεν οἱ Κ-οὶ ἀποθηκάριοι.

Εἰς Ταγγρέκ ἡμιαγρίων Ἀφρικανῶν ἐπανάστασις· ἀλλ' οἱ Καρλισταὶ τῆς Ἰσπανίας εἰσι θηριωδέστεροι τούτων.

Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Μεσογείου ἐν τόπῳ καλούμενῳ τανῶν Μὲς πρὸς τὸν Ἀλεξανδρινὸν λιμένα, διακρίνεται τέσσαρες δεκαμεναὶ ἐπὶ τινος βράχου, εἰς ἃς ἐξέρχεται καὶ εἰσέρχεται ἡ θάλασσα ἐλευθέρως. Εἰσὶ δὲ τὰ λουτρά τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπὸ τοῦ πρώτουφρατώματος μέχρι τοῦ τετάρτου τὸ βάθος τοῦ ὕδατος βαίνει βαθμῶδ' αὐξὸν μέχρις 1,50. Ἡ εὐκλεῆς αὐτῇ ἡγεμονίς κατεῖχε βεβαίως· καὶ ἐκεῖσιν ἐν τῇ γειτονίᾳ ἀνάκτορον τιμεγαλοπρεπές, ἐνθα πλησίον ἔκειντο τὰ λουτρά ταῦτα.

Κεφ. 1-ον.

Τὸ μεγαλύτερον ὅμως καὶ ἀξιοθαυμαστότερον ἔργον ἦν ἡ λίμνη τοῦ Μοίριδος. Ὁ τρίτος Ἀμενεμάχης ἢ Ἀμερές, καθ' Ἡρόδοτον, κατεσκεύασε τὸ εὐφυὲς τοῦτο ἀριστοῦργημα περὶ τὰ 2680 ἐτη Π. Χ. Τὸ ὄνομα Μοίρις, εὐρεθὲν ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν, σημαίνει λεκάνην, κατὰ τὴν γνώμην οὗσιν κλεινῶν ἑδοιοπόρων, ὧν αἱ διηγήσεις εὐρέθησαν γνήσια καὶ εἰως σύμφωνοι ταῖς ἱερογλυφικαῖς ἐπιγραφαῖς, μεθρημηγευμένα ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀρχαιολόγων ἢ λίμνη αὐτῆ εἶχε περίμετρον 3600 σταδίων, ἦτοι λευγῶν 180. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τεχνικῆς ταύτης λίμνης ἦσαν δύο πυραμίδες, ἐκ-

ζονται εν τοις κειμηλίοις τῆς Ἱερᾶς τοῦ Ἀγίου Παύλου Ἀθωαίτου Μονῆς, προσφερθέντα ὑπὸ τῆς Σουλτάνας Βαλιδῆ ἐκ τοῦ Βυζαντινοῦ Θησαυροφυλακείου.

ΙΣΤ. Η ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΣ.

Τῶν τεθλιμμένων Παραμυθία ἐπιγραφομένη.

ΙΖ. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΥΝΑΝΤΩΝ ΤΗ ΜΗΤΡΙΑΥΤΟΥ.

Ὅποτε ἀσθμαίνουσα καὶ ἐν ἀγωνιῶδει συνοχῇ διατελοῦσα δίκην δορκάδος τὰς ἀγυιάς τῆς Ἱερουσαλὴμ περιέτρην, ἐκζητοῦσα τὸν πεφλημένον ἀδελφίδὸν Αὐτῆς καὶ Νυμφρον (Ἄσμα Ἄσμάτων).

ΙΗ. ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἐνώπιον τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος Κόσμου προσβίαν ποιούμενοι.

ΙΘ. Η ΠΑΝΤΙΜΟΣ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ ΚΑΡ.

Ὡς δῶρον τῇ θυγατρὶ τῆς μοιχαλίδος Σαλωμῆ προσφερομένη. Φωτογραφία.

Ἐπιτύμβιον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ

τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Θανοῦσας ἀταδέλφης Θ. Α. Πασχίδου Ἀικατερίνα ἦδε Δημητρίου Κωνσταντίνου Θυγατρὶ Ἀθανασίου ἐκ Καναλίου Ἀδελφιδῆ δὲ Ζωῆς ἐκείνης τῆς Ἡρωίδος, ἥτις ἐκάη ζωῶν ὑπὲρ Πίστews καὶ Πατριδος. Εἰς ἐρβόλοχα Φθίαν ἐγγὺς Φαναρίου. Ἐνθα ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΠΕΡΟΜΑΡΙΤΣ ἄρχηγ. Γέννημα Πόλεως κλεινῆς καὶ φερωνύμου ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ Χ. ΡΗΘΩΝΥΜΟΥ ἵν' εἴται σωτηρίῳ τοῦ κλεινοῦ μαρτυρίου τοῦ Νεομάρτυρος Ἀγίου ΓΕΩΡΓΙΟΥ. Κατέλιπεν εἰς Πάτρην ἐνέτην ἐκ Περγῆμου, Μητέρα, Διδελφον σὺν ἀδελφιδῇ, Ἀμφω δ' ἡμᾶς κασιγνήτους μελέφρονας. (Ἐγενήθη τῷ αὐτῷ ἐν Ἰωαννίνους) (Θάνη τῷ αὐτῷ ἐν μέσῳ Ποσειδεῶν)

PENSÉES SUR LA FEMME 1)

Nous extrayons du Livre de la Sagesse de M. Antonin Roques les pensées suivantes sur la Femme.

I.

«Des défauts de la femme analysez la somme «Et si vous n'avez point l'esprit fait de travers, «Vous ne tarderez pas à voir que ses travers «Doivent, pour la plupart, être imputés à l'homme.

II.

Elle ne mange pas son pain dans la paresse, La femme au coeur vaillant, à l'austère renom; Active et vigilante, elle est de sa maison L'espoir, l'honneur, l'orgueil, l'amour et l'aliégresse.

III.

Quoiqu'en disent certains maris Mal appris, Une bonne femme Est la joie et l'âme, L'ordre et la raison. Sans cette lumière Ce soleil du coeur Palais et chaudière Meurent de langueur.

IV.

La femme aimée, à son gré nous abaisse, Si son esprit est bas jusques à sa bassesse; Mais si grande est son âme et si noble est son coeur, Des pics altiers où dans son rêve, Son ambition nous élève Nous n'atteignons jamais la sublime hauteur.

V.

La femme est, quelquefois, un singulier mélange Mais quand elle veut bien user de son pouvoir, Pour rendre qui l'adore esclave du devoir, Meilleur et plus beau qu'elle au ciel il n'est pas d'ange.

VI.

Parfois les yeux de la femme Ont un éclat si pur une si douce flamme, Qu'elle semble dans un regard Donner la meilleure part de son âme.

1) Extrait du Nouveau Livre de la Sagesse de M. Antonin Roques.

VII.

Raconte-t-on un fait de haute intelligence, Une inspiration d'audace et de prudence, Un mot sublime, un mot charmant De délicatesse ou de dévouement, Où l'on voit que le coeur est le soleil de l'âme? Pour sûr, le fait, le mot, le trait sont d'une femme.

VIII.

C'est à l'ombre des berceaux, Frais éclos, Que s'épanouit, ô femme! La plus merveilleuse fleur De bonheur, Que puisse rêver ton âme.

IX.

Ah! si l'homme pouvait entendre Raison! ah! s'il savait s'y prendre! La femme serait un aimant Souple comme la cire molle. Que l'homme qu'elle attire irrésistiblement, A son gré, par l'amour, le regard, parole, Métamorphoserait en un être charmant... En cet être, le seul dont le regard enivre Le seul avec lequel il est doux de souffrir, Doux de s'élever et de vivre. Doux de pleurer et de mourir!

X.

Lorsque le conjugal navire Chavire Tenez pour certain, ô maris Marris, Que c'est bien souvent du pilote La faute.

Nous remercions vivement Monsieur Roques, le professeur historien, le poète enthousiaste, le barde Gaulois, pour ce beau recueil versifié sur la femme.

Ces pensées ainsi que tout son livre est un essaim d'abeilles, qui font du miel sur l'Hymette, quoiqu'il y en ait aussi quelques guêpes contre les méchancetés, astuces et perversités humaines. Il imite en plusieurs passages le sage et incomparable Jésus Sirah, ce fleuve d'éloquence physique, ce trésor inépuisable de pierres précieuses, cachées dans un coeur brillant, chaste et incorrompu.

Elles se concordent beaucoup à nos principes sur la femme, sur cette reine de la nature céleste et terrestre, divine et humaine. Ces principes ont été posés en Orient depuis quelques années par des femmes sérieuses comme aussi par nous; les journaux et des journaux sérieux en sont nos témoins; mais le phanatisme, l'ignorance, le barbarisme hélas! ne nous laissèrent pas achever notre oeuvre.

Est-ce que nous le pourrons d'ici dorénavant par l'aide des filles de génie, comme le sont Madame Dora d'Istria, M-me Ph. Mauromichali, *) Madame Aurélie, M-me Cathérine Gardner, M-me Spear, M-me J. Richer, M-me Sapho et Emilie Léontias, M-elle Athénais, notre estimable Directrice, pour réformer ou faire renaître l'Orient classique, ce beau Pays des Fées et Nymphes, des Génies et des Aigles? Avec la constance et la persévérance on peut achever les belles oeuvres; du moins c'est notre conviction.

Pur mégarde nous n'avons pas jusqu'à présent reproduit ce que le Journal de Bucarest a écrit pour notre Décébale.

*) Cette dame ingénieuse, savante et politique, qui nous a été notre Présidente à 1867—1868 dans ce beau Comité, sous le patronage de la très-Sainte Vierge Mère de Dieu, présidé honorifiquement par la reine Olga et composé de ces beautés et vertus Helléniques, les femmes de tous les Ministres de la Belle Grèce; le secrétaire de ce Comité, était alors l'actuel directeur du Décébale.

«Un nouveau journal en langue grecque vient de paraître à Bucarest sous ce titre ΔΕΚΕΒΛΟΣ. Le fondateur du Décébale est bien connu en Roumanie; il n'en est point à faire ses preuves dans le journalisme.

Si, grâce à lui, les liens entre la Roumanie et la Grèce se resserrent chaque jour davantage; si les idées de fraternité et de tolérance trouvent en lui un puissant écho, M. Th. A. Paschides aura bien mérité de la Grèce et de la Roumanie.

Quant au principe qu'il inscrit en tête de son Programme: «Participation du beau sexe aux affaires d'Etat» nous croyons que le beau sexe a mieux à faire que de salir (sic!) ses jolis doigts dans le journalisme et d'érailler (sic!) sa voix charmante à la tribune. (No. 385 1874).

«La Réponse a été faite dans le No. 4. Réd.

Θεωρία περί Ἱατρικῆς Ἱατροῦ φιλευσεβοῦς.

Ἐν βλέμματι δὲ ἀνδρῶν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Ἱστορίας, δὴ μάθωμεν, ὅτι οἱ θελήσαντες νὰ ὑπηρετήσωσι τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῶν Ἱατρικῶν ἐπιστημῶν, ὄχι μόνον ἀπέβησαν κάπως κατέβηλον πρὸς βελτίωσιν ἢ ἀνακάλυψιν τῶν Ἱατρικῶν ἀληθειῶν. ἀλλ' ἀκόμη, διὰ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν ἀξίαν ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ, ἐπομένως νὰ ἦναι πραγματικῶς ἀφέλιμοι ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἠναγκάσθησαν ν' ἀφοσιωθῶσι καὶ εἰς ἄλλας ἐπιστήμας δυσκολοτάτας, πολυχρονωτάτας καὶ αὐτάς, καὶ μᾶλλον ἢ ἦτοον ἐπικινδύνους δι' αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν των. Ὅταν οἱ Αἰγύπτιοι ἤμαζον εἰς τὸν πολιτισμὸν, αἱ ἱατρικαὶ ἐπιστήμαι δὲν ἦσαν δυνατόν νὰ ἦναι ἀφέλιμοι ἐν τῇ κοινωνίᾳ των, παρὰ ἠνωμένα μετὰ τὴν τότε θρησκείαν· ἐπειδὴ ἐκ τῆς θρησκείας ἐπερίμενον οἱ ἄνθρωποι πᾶν μέγα ἀγαθὸν καὶ δὲν ἠνόει ἡ κοινὴ γνώμη πῶς ἄνθρωπος δύναται νὰ παλαίῃ μετὰ τὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἄλλου ἀνθρώπου μετὰ ὅπλα μόνον τῶν διανοητικῶν του δυνάμεων. Τούτου ἕνεκα τὸ πολύπονον τῆς Ἱατρικῆς ἐκαλύπτετο μετὰ τὸ μυστηριώδες τῆς τότε θρησκείας διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἱατροὶ ἦσαν καὶ Ἱερεῖς ἐνίοτε δὲ καὶ βασιλεῖς· διότι οὗτοι ἔχοντες ἀνάγκην καὶ τῆς θρησκείας πρὸς κυβέρνησιν τῶν λαῶν των, ἠναγκάζοντο αὐτὴν μετὰ τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης· ἐξήτει, μ' ἄλλας λέξεις, ἡ κοινὴ γνώμη νὰ ἐμπιστευθῆ τὴν ζωὴν τῆς εἰς ἀνθρώπους ἔχοντες τοιαύτας καὶ τοσαύτας ἀρετάς, ὥστε νὰ ἀνασπαστρεφῶνται ἀπ' εὐθείας μετὰ τοὺς θεοὺς, ἵνα λάβωσιν ἐξ αὐτῶν ἀμέσους διαταγὰς πρὸς σωτηρίαν τοῦ δεῖνα ἢ δεῖνα ἀσθενοῦς.

Διαδοθέντος τοῦ Αἰγυπτίου πολιτισμοῦ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ κράτη, διεδόθη καὶ ἡ Ἱατρικὴ ἐν αὐτοῖς κεκαλυμμένη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς θρησκείας καὶ ἐξησκαίετο οὕτως αἰῶνας· δθεν καὶ ἰδιαίτεροι ναοὶ ἠγέρθησαν εἰς τιμὴν τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος θεοῦ τῆς Ἱατρικῆς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀπεσταλμένου ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ τῶν ὕψιστων Θεῶν· ὅθεν καὶ ἐξῆς ὁ Ἱατρικὸς κόσμος, ὡς φίλος τῶν παντοδυνάμων θεῶν, ἀπὸ τὰς τιμὰς καὶ προσφορὰς τῶν ἀσθενῶν ἐν τοῖς ναοῖς· τότε δὲ ἡ ἐπιστήμη ἦτον τῶν Ἱερᾶ ἐφαρμοζόουσα τὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἐδάγγελίου «οἱ ἐν τῷ Ναφ δουλεύοντες ἐκ τοῦ Ναοῦ τραφήσονται.»

Ἀπεῖρους κάπως κεκρυμμένους κατέβαλε καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος πρὸς πρόοδον τῶν Ἱατρικῶν ἐπιστημῶν, ἄτινες μᾶς ἔμεναν ἀγνωστοὶ κατὰ μέγα μέρος, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς πραγματικῆς προόδου τῶν Ἱατρικῶν ἐπιστημῶν εἰς τοὺς μυθώδεις αὐτοὺς αἰῶνας, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναφέρω τὸ ἐξῆς. Ὁ Swediaur λέγει, ὅτι «Ἐταιρία φιλολογικῆ Γαλλικὴ ἐν ταῖς Ἰνδίας εἶρε χειρόγραφον ἀρχαῖον Ἱατρικὸν ὅπερ μεταφρασθὲν Ἰαλλιστὶ ἐστάλη αὐτῷ» ἐξ αὐτοῦ συνάγεται «ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοὶ πολλοὺς αἰῶνας πρὶν τοῦ Ἱπποκράτους, ὄχι μόνον ἐγνώριζον τὰ ἀφροδισιακὰ νοσήματα, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν ἐπιτυχῆ χρῆσιν κατ' αὐτῶν, τοῦ Ὑδραργύρου, καθὼς καὶ τὴν μικρὰν ὠφέλειάν του, ὅταν ταῦτα κατῆντων χρῆνται. Ἄν καὶ, τῶν ἀφροδισιακῶν νοση-

μάτων ὑπαρχόντων ἕκτοτε εἰς πᾶσαν κοινωνίαν, ὁ ἄνθρωπος ἠναγκάσθη ἢ ἀνακαλύψῃ ἐκ νέου τὸ μέρος αὐτὸ τῆς Παθολογίας· μόνον τῷ 1475. μ. χ. ἐφάνη τὸ πρῶτον σύγγραμμα αὐτῶν καὶ αὐτὸ ἀτελέστατον. Ταῦτο τοῦτο συνέβη καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους κλάδους τῶν Ἱατρικῶν ἐπιστημῶν.

Ὅταν ὁ πολιτισμὸς προώδυσεν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ κράτη, καὶ αἱ μὲν ἐπιστήμαι ἤρχίζον ν' ἀναπτύσσωνται ἀνεξαρτήτως τῆς θρησκείας, ἡ δὲ θρησκεία ν' ἀδυνατῆ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ἐπομένως νὰ καθίσταται ἀνίκανος πρὸς ὑπερασπισιν τῶν Ἱατρικῶν ἐπιστημῶν, τότε ἡ ἐπιστήμη ἀφέθη εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις τῆς καὶ ἐκινδύνευσε νὰ καταστραφῆ· διότι ὁ ἄνθρωπος ὕλικός καὶ ἄυλος ὢν ζητεῖ ἀπὸ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου του ὕλικὴν καὶ ἄυλον περιθάλψιν, ἣν δὲν εὕρισκε πλέον ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς τότε θρησκείας. Ἄλλ' οἱ μεγάλοι κίνδυνοι γενῶσι πολλάκις καὶ μεγάλους ἀνδρας ἐναντίον των κατ' εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δόξαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ προωρίσθη ὁ Ἱπποκράτης· πρῶτος ὁ Ἱπποκράτης μεταξὺ θλων τῶν ἔθνων τῆς γῆς ἐδίδαξε δημοσίως τὴν Ἱατρικὴν καὶ ἐμάρτυρεν αὐτὴν εἰς ἐπιστήμην. Ἐν' ἀληθὲς ὅτι τὸν ἐβοήθησεν εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς γεννήσεώς του· διότι τότε καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιστήμαι ἀνεπτύσσοντο ἀνεξαρτήτως τῆς θρησκείας ὑπὸ τὸ γενικὸν καὶ ἀόριστον ὀνοματῆς φιλοσοφίας· ὡσεὶ ἔτεινον αὐταὶ τότε χεῖρα συμμαχίας καὶ εἶπον τὸ «ἄριστος Ἱατρός καὶ φιλόσοφος.» ἐπιτηδεῖως ἠδέθησαν τὸ τότε αἰωπηλὸν γνωμικόν, ὅτι «ἄριστος ἱατρός καὶ Ἱερεὺς». Τιοιοτρόπως ἦνοιεν ὁ Ἱπποκράτης τὸ νόμιμον στάδιον τῶν Ἱατρικῶν ἐργασιῶν ἐν μέσῳ ἔθνους ἀκμάζοντος εἰς τὸν πολιτισμὸν, ἀκμάζοντος ἐπομένως καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας. Ἐγένετο μετέπειτα τὸ στάδιον ἀπὸ ἐνδοσυστατικῶν ἀγωνιστῶν διακεκριμένης ἰκανότητος, ἀπαντας Ἑλληνας κατ' ἀρχάς, ἐκτείναντας τὰ ὅρια τῶν Ἱατρικῶν ἐπιστημῶν Πεσότων τῶν Ἑλληνικῶν κρατῶν ὑπὸ τὴν δεσποτείαν τῶν Ρωμαίων, ἠκολούθησεν ἔπειτα ὁ Ἱατρικὸς κόσμος τὴν πορείαν τοῦ Ἱπποκράτους ἀνεξαρτήτως τῆς θρησκευτικῆς προστασίας.

Ἀδύνατον εἶναι ν' ἀνθέξῃ χρόνους μακροὺς ἐν μέρος τῆς κοινωνίας ἐργαζόμενον ὑπὲρ τοῦ ἄλλου ἀνευ ἀπολαβῆς τινοῦ ἡθικῆς μόνον τοῦλάχιστον· διότι ταύτην πάντες ἀπαιτοῦσιν ὡς καὶ ὁ ἴδιος Διογένης ὁ αὐταπάρνητος, τὸ παῖγιον καὶ ἡ διασκεδάσις τῶν ὑπερηφάνων Ἀθηναίων, ἀπῆται ἡθικὴν ἀμοιβήν· ἤθελεν, ὥστε τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα τῆς ἐποχῆς του νὰ πίπτωσι μετὰ τὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐνώπιον τοῦ ἐδικοῦ του· διὰ τοῦτο καὶ τὸν περὶ ἀνθρώπου ὀρισμὸν τοῦ Πλάτωνος προσέβαλε τόσον δημοσίως καὶ ἐμπαικτικῶς, ὥστε ἐν τῷ λαμπροῦ ἀκρατοῦ τοῦ Πλάτωνος, ἐπέταξε πετεινὸν μαδευμένον, λέγων αἰδοῦ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πλάτωνος.»

Ὁ Ἱατρικὸς Κόσμος, ἀφοῦ ἐδήλωσε τῇ κοινωνίᾳ τὸ πολυχρονωτὸς πολύμοχθον καὶ ἀναγκαιότατον ἔργον του, ἐτιμήθη καὶ ἐδοξάσθη ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ αὐτῶν τῶν βασιλέων τῶν ἀρχαίων πολιτισμένων αἰώνων. Ὁ Ὀμηρος ἀναφέρει τοὺς ἀδελφοὺς Μαχάονα καὶ Ποδολεῖριον βασιλεῖα τῆς Τρίκκης, ὡς Ἱατροὺς τῶν Ἑλληνικῶν συμμαχικῶν στρατῶν ἐναντίον τῶν Τρώων. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν προσκαλέσας τὸν Ἱπποκράτην πρὸς κατάσβεσιν τῆς ἐπιδημίας ἤτις ἐμάστιζε τὰ κράτη του, καὶ τοὶ προσέφερον αὐτῷ μυρία τάλαντα (δειγμὰ ὅτι ἀντιμεβίβοντο καὶ ὕλικός οἱ κόποι τῶν Ἱατρῶν) ἔλαβεν ὁμοῦ ἀπάντησιν ὅτι προτιμᾷ τοὺς Ἑλληνας ὁμοειθεῖς, ἐπίσης μαστιζομένους ὑπὸ τῆς πανώλους, παρὰ τοὺς πλουσίους Πέρσας καὶ τὸν μέγαν των Κύριον. Ὁ Ἱπποκράτης δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ κατὰ τῆς αἰσχροκερδίας Ἱατρῶν, ἀνδρῶν ὑπερῶν καὶ νόμιμα κέρδη ἐν τῇ ἐποχῇ του. Αἱ Κυβερνήσεις ἤρχισαν νὰ σχηματίζωσι

δι' ἄδρων ἐξόδων Ἱατρικὰς σχολὰς, αἰσθανθεῖσαι τὴν ἀνάγκην ἱατρῶν πεπαιδευμένων διὰ τοὺς στρατοὺς καὶ τοὺς λούους των.

Ἐν τοσούτῳ ὑπόκεινται καὶ αἱ ἐπιστήμαι νὰ πάθωσιν ἢ νὰ βελτιωθῶσιν ἀπὸ τὰς ἐπαναστάσεις τῶν ἐθνῶν, πολιτικὰς τε καὶ θρησκευτικὰς. Πᾶσα ἐπανάστασις σύγκειται ἀπὸ δύο θεμελιώδη στοιχεῖα. 1° Τὸν ὑπερβολικὸν ἔρωτα τοῦ σκοποῦ ὃν προτίθεται νὰ ἐπιτύχῃ, καὶ 2° τὸ ὑπερβολικὸν μῖσος κατὰ παντὸς ἐμποδίου τῆς ἐπιτυχίας τῆς. Ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς διεπληκτίζετο μὲ χύσιν τοῦ αἱματός του πρὸς ἐγκαθίδρουσιν του δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ μισῇ τινὰς Ἀσκληπιάδας ὑλολάτρας καὶ ἐπιφθόους μᾶλλον ἢ ἱατροὺς.

Ὅτι δὲ αὐτὸς οὗτος ὁ Θεάνθρωπος ἡγάπα τὴν ἱατρικὴν, Ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν γενόμενος, ἀποδεικνύει καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἀδούτου ὄνομα ἕπερ ἐνεδύσατο, Ἰησοῦς*) κληθεὶς, ὡς ἱατρός ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, διατρανοῦσιν καὶ οἱ θεοί. Ἀπόστολοι καὶ Ἀνάργυροι ἱατροὶ ὄντινες ἐτίμων καὶ ἐζήσκουν τὴν ἱατρικὴν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐπιστήμην θεραπεύοντες ἀσθενεῖς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς. Εἰσήχθη λοιπὸν καὶ ἡ ἱατρικὴ ἐν τῷ χριστιανισμῷ, ἀναλοβοῦσα τὸν ἐπιστημονικὸν τῆς μανδύαν θένει καὶ Ἱατρικὰς σχολὰς ἀφιερῶνται εἰς τὴν προστασίαν τοῦ θεῖου Ἀγίου ἢ Ἀποστόλου.

Εὐδυνῶμων λοιπὸν νὰ ᾔηται ὁ χριστιανισμὸς εἰς τοὺς καθαρὰς ἀσθενεῖς αὐτοὺς ἱατροὺς, οἵτινες, αὐταπαρνήτως μέχρι χύσεως καὶ τοῦ αἱματός των, ὑπερησπύθησαν μετὰ τῆς θρησκείας καὶ τὴν ἱατρικὴν, ἐξασκούντες αὐτὴν χριστιανικῶς ὄντες ἐπὶ μόνῃ ἀμοιβῇ μελοῦσης εὐδαιμονίας. Νὰ σεβώμεθα λοιπὸν τὴν θρησκείαν ἡμῶν τε καὶ τῶν πατέρων μας, διὰ τὴν στέρησιν τῶν ὁσίων μᾶς παρηγορεῖ τόσον κατανοητικῶς. Νὰ ἔχωμεν ζώηως ἐντυπωμένον ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν τὸ δὲ ἀποκαταστατικὸν ἐπὶ τούτῳ παράδειγμα τῆς Γαλλικῆς Ἐθνοσωσεύσεως τῶν 1789. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ συνέλευσις αὕτη συγκεκλιμένη δλοκλήρως ἀπὸ Ἐπιστήμονας ἀνδράς καὶ κληρὸν ὀρθοφρονούντα πολιτικῶς ἐπὶ τῆς θρησκείας, ἐπιχειρήσασα ἐπαναστάσειν, τὴν πλεόν αἱματηρὰν καὶ πλεόν ἰσχυρὰν τοῦ κόσμου, θέσασα χεῖρα σιδήρῶν κατὰ τῶν καθεστώτων πρὸς βελτίωσιν των, ἢ συνέλευσις αὕτη δὲν ἐτόλμησε παντελῶς νὰ πράξῃ ἢ δμιλήσῃ τι ἐναντίον τῆς θρησκείας ὑπεστήριξε μάλιστα αὐτὴν διότι, καὶ τοι περιστείλασα τὰς καταχρήσεις τοῦ κλήρου, ἐγκαθίδρουε συγχρόνως, διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ Συντάγματός τῆς, μητροπόλιν εἰς πάντα νομὸν, ἐπισκοπὴν εἰς πᾶσαν Ἐπαρχίαν, Ἀρχιεπισκοπὴν εἰς πᾶσαν ἑθνομίαν, Ἐφημερίαν ἐν πάσῃ Ἐκκλησίᾳ, μισθὸν τοῦ κλήρου, μὴ ἐνοῶν αὐτὸν γυνώσκοντα, πεινῶντα καὶ ζῶντα ὡς ἐπαίτην.**) Εἰς τὰ 1793, ὅταν ἡ βίβησις ἐπαναστάσεως ἐξώκειλεν εἰς ὑπερβολὰς αἰμητηρὰς, ἠθέλησε ν' ἀντικαταστήσῃ καὶ τὴν θρησκείαν μὲ ἄλλην πρωτοφανῆ λεγομένην «τοῦ ὀρθοῦ λόγου,» μὴ παραδεχομένην οὔτε τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ τρομερὸς Ῥομπεσιέρ ἐν τῷ τρομερῷ Συλλόγῳ τῶν Ἰακωβίνων, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἐπικρατούσης χριστιανικῆς θρησκείας, εἶπε μετὰ τῶν ἄλλων, ὅτι «ἂν δὲν ὑπῆρχε Θεὸς, ἀνάγκη πᾶσα θὰ ἦτον νὰ ἐφεύρωμεν Αὐτόν.» Μέγα δίκαιον εἰς τοὺς λόγους του αὐτοῦ εἶχεν ὁ Ῥομπεσιέρ! θὰ ἦτον ἐν τῇ διανοίᾳ του ζωηρῶς ἐντυπωμέναι αἱ νυκτερινὰ σφαγαί, αἱ συμβάσαι ἐν Παρισίοις καὶ ἀλλαχοῦ, μετὰ τῶν καθολικῶν δυτικῶν καὶ διαμαρτυρουμένων*) θὰ ἐφρόνει ὅτι οἱ θρησκευτικοὶ νεωτερισμοὶ καὶ διενέξεις, μεμψιμοιῖαι μάλιστα μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν ὅπλων, εἶναι καταστρεπτικώτατοι καὶ εἶχε δίκαιον ἢ Ἱστορίαν μᾶς βεβαίως τοῦτ'.

*) Ἐκ τοῦ Ἰσάμου-Ἰάμου Ἰησις-Ἰησοῦς Σ. Σ.
**) Ὅπως ἀπαυτοῦσιν ἵνα ζῆ σήμερον ὁ κληρὸς ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Σ. Σ.
*) Κατὰ τὴν τρομερὴν νύκτα τοῦ St. Barthélemy.

Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἀποδίδω, κατὰ μέγα μέρος, τὴν προετοιμασίαν τῆς πτώσεως τῶν Βυζαντινῶν εἰς τὰς ἐμφυλίους θρησκευτικὰς διενέξεις διότι αὐταὶ ἐκορυφώθησαν, εἰς τοὺς τελευταίους αἰῶνάς των, τόσον ὥστε ἀπερρόφησαν τὴν προσοχὴν καὶ ἀσχολίαν τοῦ λαοῦ, τῶν μεγιστάνων, καὶ τῶν κυβερνώντων καὶ δὲν εἶχον καιρὸν οὔτε διάθεσιν νὰ τιμῶσι πλεόν ἐπιστήμας, τέχνην τοῦ πολέμου, εὐημερίαν πατριδοσκίλ. Τοιοῦτοτρόπως αὐταὶ, ὑποστηρίγματα τῆς πολιτικῆς ὑπάρξεως τῶν ἐθνῶν, ἐμαραίνοντο καὶ ἠδυνάτου βαθμυδόν. Τοιοῦτοτρόπως οἱ Βυζαντινοὶ, διατηροῦντες, ἐπιμελῶς τὰς διατυπώσεις τῆς θρησκείας μας, παρέβησαν, μὲ τὰς διενέξεις των, ἀνεπαισθήτως τὸ πνεῦμα αὐτῆς, ἥτις καθιεροῖ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀρχαῖς αὐτῆς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ.

Νὰ παραδεχθῶμεν λοιπὸν, ὅτι, τῆς θρησκείας μας ἐννοούσης τὰς ἐπιστήμας, ἰδίως τὴν ἱατρικὴν, χρεωστοῦμεν νὰ ζῶμεν ἐν συμμάχῃ καὶ σεβαστῇ εἰρήνῃ μετ' αὐτῆς ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπότητος. Σ. Σ. Σαχίδης.

Σπουδαία.

«Ὁ Ἀνατολικὸς Ἀγγελιαφόρος» ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ αὐτοῦ ἀναποκρίσει ἀναφέρει ὅτι ὁ Κ. Βαλασόπουλος, Ἰπποπόλιος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, συνέλαβε τὴν ἰδέαν ἵνα ὑπανδρεύσῃ τὴν παιδείαν μὲ τὸν κλήρον, ἵνα νομοθεσῇ τὴν ἐπιστήμην μὲ τὴν θρησκείαν, ἐν ἅλλαις λέξει τὴν μεταποίησιν τοῦ ἐφημερίου καὶ εἰς διδάκταλον νομφαγωγὸς δὲ ἔσται ὁ ἱατρός Κ. Κασσωλίδης.

Ἐπαίνουτες καὶ ἡμεῖς τὴν ἰδέαν ταύτην ὅπως εἶδομεν πραγματοποιημένην, ὀφειλομένης ὡς ἀληθινῆς ἱστορικῆς, ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη ὄντως ἀπεκυβήθη ὑπὸ τοῦ Κ. Κασσωλίδου πρὸ τριῶν περὶ τοῦ ἐτῶν, ἀποστελλάντος μάλιστα καὶ σχεδίου ἐπὶ τούτῳ εἰς τοὺς ἀρμοδίους ἐν Ἀθήναις ὥστε πράγματι χαίρομεθα διὰ τὴν πρωτοβουλίαν αὐτὴν τοῦ Ἀριστοτελικοῦ μᾶλλον ἢ Ἰπποκρατικοῦ ἱατροῦ.

— Ἡ Σάλλις τῶν Καρπαθίων περιέχει δεκάπληρον ἐπιστολὴν ἐκ Μακεδονίας τῇ ὑπογραφῇ Σιμῶν ἐστ' ὅτι ἦς καταφέρεται κατὰ τῆς ἀπαθείας τῶν Μακεδόνων Κων Γερμανῆ, Χατζιάδη, Βαρώνου Σίνα κλπ. καὶ τῶν μακαρίτων Τοσέτα, Στάμμου, Μουσίου κλπ. διότι οὗτοι εἰς τὰς διαθήκας των, γραφείας ἢ γραφομείας εἰς γραικικὴν γλῶσσαν καὶ οὐκ εἰς καραβλακικὴν δὲν ἀφίνον ποσὰ πρὸς διάδοσιν τῶν ἰατρονομικῶν γραμμάτων. Καὶ ἡμεῖς πραγματικῶς ἀπορούμεν, διότι οἱ ἐλλογημένοι οὗτοι δὲν ἀφίερων χρέματα πρὸς διάδοσιν Μακεδονικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἥτις κατήνησεν ἄλλο μῆλον τῆς ἔριδος μετὰ τῶν τριῶν στοιχείων: Ἑλληνικῶν, Σλαβικῶν, Ῥωμανικῶν. Ἄν ἦσαν τοῦλάχιστον τρεῖς νόμοι αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, θὰ ἦτο βεβαίως πολὺ καλλίτερον, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἦθελον διαπληκτίζεσθαι μόναι των, ἀλλὰ θὰ ἀνέφεροντο εἰς τὸν νέον Πάριν τῆς Τριτάδος. Νὰ δεῖξωμεν ποῖος ἐνὶ ὁ Πάρις αὐτοῦ; τὸ θεωροῦμεν κάπως περιττὸν: κλῆν ἂς τὸ γράψωμεν: εἶναι ἢ Α. Μ. ὁ Σουλτανοῦ καὶ ἂς κοπιᾶσιν νὰ κριθοῦν οἷα Ἑλλῆνες καὶ οἱ Σλαῶν: ὡς καὶ οἱ Ῥωμανοὶ.

— Αἱ γυναῖκες εἰς ὑπηρεσίαν τηλεγραφικῆν. Γνωστὸν ὅτι ἐν τῇ Ἐδρῶπῃ καὶ ἐν τῇ Ἀμερικῇ εἰσὶ Κράτη, ἐν οἷς παρεδέρχθησαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐν τηλεγραφικῇ ὑπηρεσίᾳ. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἐμψύχθη καὶ ἡ Γερμανία, μᾶλλον ὁμοῦ ὑπὸ οἰκονομικῆν ἐποψίν παρὰ φιλάνθρωπικῆν, διότι αἱ γυναῖκες αὐταί, καὶ τοι ἐργάζονται δραστηριώτερον καὶ καλλίτερον ἢ οἱ ἄνδρες, οὐχ ἥττον ὁμοῦ λαμβάνουσιν ἥμισυ σιτηρέσιον. Τὸ μέτρον τοῦτο καλὸν ἦθελεν εἰσθαι νὰ ἐλαμβάνετο καὶ ἐν τῇ ὀραίᾳ Δακίᾳ, ἐπειδὴ πλείστα γυναῖκες, ζῶσαι βίον ἐταιρικὸν καὶ ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἀσχυρὸν καὶ ἀνήθικον, σήπνεται αἱ τάλαινες ἐν νόσοις καὶ συμφοραῖς λιμοκτονοῦσαι ἐς τὸ ὄστατον. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου ἐν ἐκτάσει ἐγράψεν κύριον ἄρθρον ἢ ἐφημερίαν τοῦ Ἰαίου «Currierul din Iași» ἐμπεριέχον ἰδέας Χριστιανικωτάτας, φιλάνθρωπικωτάτας: ἀλλ' ἀκούουσιν αἱ Κυβερνήσεις, τί γράφουσιν αἱ Ἐφημερίδες; Ἰσως ἀκούσασιν ἀργότερα.

— Εἰς πλείστους Νομοὺς τῶν Δῆμων Πόνου, Prahova, Cahul καὶ Vlașca ἔπεσε τρομερὰ καὶ βαρεῖα χάλαια, καταστρέψασα ἀγροὺς τε καὶ ἀμπελώνας ῥιζήδον τὸ δὲ περίεργον, πρόδρομος τῆς χαλάζης ἦτον ἀπὸ, μαῦρος ὡς νέφος μέλαν καὶ θερμὸς ὡς αἰθάλῃ ἡμεῖς πρὸ πολλοῦ τὴν Δακίαν εἴπομεν Ἀγυπτον, τὸν Δούναβιν,

Νεῖλον, τώρα ὁμοῦ πολλοὶ τὸν ἀέρα ὁμοίωσαν μὲ τὸν Χαμψὶν ἢ τὸν Λιβάντον.

— Ὁ Κ. Ἰω. Βρατιάνος ἐξελέγη εἰς δύο Νομοὺς Γερουσιαστῆς πλὴν μόνον εἰς Δορυχίον ἐδείχθη νικητὴς κατὰ τῶν Κυβερνητικῶν πλείστα τηλεγράμματα ἐκφράζουσιν αὐτῷ τὰ συγχαρητήρια, καὶ ἐπιτροπὴ ἐπίτηδες ἔρχεται πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ ψηφίσματος.

— Ὁ Θεατρικὸς Σύλλογος τοῦ Βουκουρεστίου προσκαλεῖ τὰς Δραματικὰς τοῦ Γόπου Ἑταιρείας πρὸς συνεταιρισμὸν ἐπὶ παραλαβῇ τοῦ μεγάλου Θεάτρου. Σύνταξις 12,000 φρ. χορηγεῖται τῇ μᾶλλον σπουδαιότερᾳ Δραματικῇ Ἑταιρείᾳ πρὸς παράστασιν δραμάτων ἀριστοτεχνικῶν.

— Αἱ ἐκλογαὶ ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ ταῖς Νήσοις προμηρύνονται μᾶλλον ἀντιπολιτευτικῆ ἢ κυβερνητικῆ καὶ ἂν θριαμβεύσασιν ὁμοῦ οἱ φιλελεύθεροι, οὐδεὶς φόβος διὰ τὴν Βασιλείαν, ἐωσοῦ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος παιδαγωγεῖται Ἑλληνοπρεπῶς καὶ δημοκρατικῶς μᾶλλον ἢ μοναρχικῶς ὑπὸ τῶν παιδαγωγῶν του, ὡς μανθάνομεν. A la bonne heure! Ἀφοῦ ἡ βασιλεία ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως βασιλεὺς ἐν Ἑλληνικῇ γλῶσσῃ ἀρχαίῃ, ἥτις δὲν σημαίνει ἄλλον ἢ πολίτην διακεκριμένον, ὅστις ἐν καιρῷ πολέμου εἶχε καὶ ἄλλους βασιλεῖς μετ' αὐτοῦ, ἐν καιρῷ δ' εἰρήνης εἰδικαζεν ἐπιλεγόμενος δικασπὸλος, θεμιστοπὸλος. Ἀλλὰ ποῦ ὁ Λαὸς τῆς Ἑλλάδος ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀρχαίαν ἐτυμολογίαν, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπουργοὶ τὴν ἐλησμόνησαν, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀδιδίμου Κ. Λεβίδου, τοῦ μέγα κενὸν καὶ δυσαναπλήρωτον καταλιπόντος μετὰ τῶν λόγων τε καὶ πράγματι Δημοσιογράφου.

— Ὁ Κ. Μάνος, διπλωματικὸς ἐν Αἰγύπτῳ Πράκτωρ, διατελεῖ ἐνταῦθα πρὸ τινῶν ἡμερῶν.

— Μετὰ λύπης μανθάνομεν ὅτι διάτινα παρατράγηδα Προξενικῶν ὑπαλλήλων διατάχθη ἀνάγκαις, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπὶ ὁμοίᾳ περιστάσει. Κοινῇ γνώμῃ ἐσχματίζονται ἤδη. Λεπτομερεῖας διὰ τοῦ προσεχοῦς.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ Κέρκυρα πρὸ τίνος ἐστερηθῆ ἑνὸς πολίτου τὰ μᾶλλον δημοκρατικοῦ, τὰ μᾶλλον συμπαθητικοῦ, στηρίγματος οἰκογενείας ἐκ τῶν μάλᾳ διακεκριμένων ἐπὶ αἰσθημασιν εὐσεβεῖς καὶ πατριωτικοῖς.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη ἀνάγεται εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἀποικίας τῆς εὐάνθρου Ἡπείρου, αἵτινες φωτισμένοι, γραμματισμένοι καὶ ἐκπολιτισμένοι μετέβησαν ἐν καιρῷ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ εἰς Cagliari τῆς Σαρδηνίας.

Ναὶ ὁ Δημήτριος Καζάζης ἦτον βλαστὸς Ἡπειρωτικῆς οἰκογενείας, βαπτισθεὶς εἰς τὰ θεῖα καὶ ἐροθρόχουσα βεῖθρα τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Κερκύρᾳ, ζῶν καὶ περιθάλπων τὰ λοιπὰ μέλη ἄλλ' οἱ στόνοι, αἱ θλίψεις, τὰ βάσανα ἔφερον εἰς τὸν τάφον πρόωρα τὸν καλὸν τοῦτον καὶ ἀξιόλογον πολίτην. Αἰωνία σου ἡ μνήμη, Δημήτριε Καζάζη!

Ἐγνώρισα τοὺς σοὺς δύο ἐν Δακίᾳ ἀδελφοὺς τὸν ἕνα ἐν καιρῷ εὐδαιμονίας τῷ 63 τὸν ἕτερον ἐν ἐποχῇ κακοδαιμονίας τῷ 73. Μιμήθητε τὸν Δημήτριον, φίλοι Κωνσταντῖνε καὶ Ἰωάννη Καζάζη, εἰς τὰ φρονήματά του, εἰς τὰς ἀρετάς του. Ἴδοῦ ἡ παραμυθία διὰ τοὺς ἐπιζῶντας ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς ἰδοῦ ἡ παρηγορία διὰ τὴν φιλόστοργον Μητέρα σας!

— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ 20 Ἰουνίου ἐκηδεῦθη ὁ πεπαιδευμένος καὶ φιλόπατρις Ἀρειοπαγίτης Γεώργιος Ἀθανασίου, ὁ εὐχλωττος οὗτος καὶ εὐρόνους πολίτης, καταλιπὼν μέγα κενὸν εἰς τὸν κύκλον τῶν Νομομαθῶν τῆς τε Δακίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Πλείστα καὶ ἀξιόλογα συγγράμματα εἰς Γαλλικὴν, Δακικὴν καὶ Ἑλληνικὴν γλῶσσαν κατέλιπον ὁ ἀοιδίμος, φέρων στέμμα ἐξ 74 κρίνων ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς κεφαλῆς του. Γαῖαν ἔχουσ ἑλαφρὰν, φιλόπατρι, εὐμαθὲς καὶ εὐαίσθητε διὰ τὰ θεῖα τῆς δεδουλωμένης Πατρίδος πολιταί

Χάρτης κυανόλευκος, δεικνύων τὰ μέχρι Πορτογαλίων, Ἀλπεων, Καυκασίων, κλπ., ὅρια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὡς καὶ τὰ ὀραϊότερα ἀγάλματα καὶ τοὺς περιφημῶς συγγραφείς αὐτῆς εἰκόνας ζῶν πωλεῖται ἐν τῷ Διδασκηρίῳ μου.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ «ΔΕΚΕΒΑΛΟΣ»
Ἐν Δακιορουμανίᾳ . . . φρ. 40
» Ἀδύτρο-Ουγγαρία . . . » 40
Ἡπειρο-Θεσσαλο-Μακεδονία . . . » 20
» Βυζαντίου, Σμύρνης κτλ. . . » 22
Ἐν Ἑλλάδι . . . δρ. 22-80
» Ἀνατολῇ . . . μίαν ὄθ. λίραν
» Αἰγύπτῳ . . . » Αἰγ. λίραν
Ἐν Ἐδρῶπῃ καὶ . . . » Ἀγγλίαν
» Ἀμερικῇ, κτλ. } . . .

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
INDICATORUL PRACTIC
AL
POSTELOR SI TELEGRAPHELOR
IN
ROMANIA
ΟΛΗΓΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ
ΤΩΝ
ΤΑΧΥΡΟΜΕΙΩΝ καὶ ΤΗΛΕΓΡΑΦΩΝ
EN ROMYNIA
DE
I. A. TESIO
PREȚUL UN LEU NOU
(Ἐν φράξῳν)

MANUEL EPISTOLAIRE
OU
RECUEIL DE LETTRES etc.
[Prix un franc].
ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΝ Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ, ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΩΝ
Γραμματίων κλπ.
Γαλλιστί (en Français).
ὑπὸ
Θωμᾶ Ἀθ. Πασχίδου.

Ἐν Διπλῷ τεύχει
ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ
Ο Δ Ο Ι Π Ο Ρ Ι Κ Ο Ν
Ἐπὶ τῶν ἱερῶν μεταξὺ
ΤΡΙΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ
Μαύρης, λευκῆς καὶ Ἐρυθρᾶς
Τόπων
Ἐφασπερις ἐπὶ τῆς πάλαι καὶ νῦν
Αἰγύπτου
καὶ
Περιγραφή τοῦ Σουεζίου Λεῖβήθρου
Ἀπαγγελθεῖσα ἐν τῷ Ἀθηναίῳ βωμονιστί
ὑπὸ
Θ. Α. Πασχίδου
Τιμῇ τριῶν φράγκων.

EAU MIRACULEUSE
CONTRE LA CHUTE DES CHEVEUX
INVENTÉE ET PRÉPARÉE PAR
M-r N. Théodorides. Pharmacien.
Grand Rue de Péra No. 186.
Prix du flacon 3 fr. avec un prospectus de la manière de s'en servir.

A esit de sub typar:
Si se afia de vëndare la tôte librăriele din Capitală.
ITINERARIU LA UN PELERINAGIU
pe la
CONSTANTINOPOLE, EGPYET, ARABIA,
SYRIA,
INSULE MEDITERANE SI ATHENA
Precum si descrierea
EGYPTETULUI SI CANALULUI ISTHMLUI SUEZ
Doritori unor asemenea esemplare se
pot adresa si la D. Th. A. Paschides, Strada
Bucur No. 13. Prețul 3 lei nuoi.